

PROSTOR

prosinec 2025 - leden 2026

Přišla na naši školu ještě jako předškolačka... Vrátila se jako učitelka Představujeme Marii Oslovičovou

Vešla do učebny, a ta se hned jakoby rozsvítila. Mladá světlavá žena se sympatickým milým úsměvem na tváři. Sešli jsme se v učebně hudební nauky, která je zároveň učebnou tvůrčího psaní a redakce školního časopisu Prostor navečer, na sklonku vyučovací doby. Marie Oslovičová je aktuálně, přesně od začátku tohoto školního roku, nejmladší učitelkou na naší ZUŠ. Prozra-

díme, že ZUŠ Františkova Lázně začala navštěvovat ještě jako předškolní dítě. S ohledem na svůj tehdejší věk se nejprve učila hrát na flétnu, a hned od počátku jí to šlo moc dobře. A bavilo jí to. Pak, ve třetí třídě, přešla na klarinet, kterému se jako svému hlavní nástroji věnuje stále. Nyní, už jako studentka posledního pátého ročníku pražské Konzervatoře nastoupila v rámci praxe na zdejší školu jako učitelka. Učí samozřejmě hře na klarinet, ale také na zobcovou flétnu a saxofon.

Dnes už skoro dvacetiletá slečna Marie přijala naše pozvání ke krátkému rozhovoru, a hned jí také tři z našich zákyň položily své zvědavé otázky.

Pohodový rok 2026

plný dobrých událostí, dobrých vztahů, dobrých lidí, dobrých příběhů a zážitků, dobrého zdraví a vůbec dobrých všech dnů, které nás v tomto roce čekají

To přejeme všem učitelkám, učitelům i ostatním pracovníkům, všem našim studentkám a studentům, dětem, mladým i starším našim akademikům, všem rodičům, prarodičům a vůbec všem příznivcům naší školy.

To přejeme také městu, republice i světu...

Ať je to rok spokojený klidný, a po všech stránkách vydařený.

Proč jste si vybrala právě klarinet?

Já si ho sama nevybrala. Chtěla jsem hrát na saxofon, ten se mi tehdy líbil víc. Protože jsem ale byla dost malá, a saxofon je těžký, doporučili mi učitelé i rodina, abych zkusila klarinet. Neprotestovala jsem, a klarinet si opravdu zamilovala. Mimo jiné také proto, že mým skvělým super učitelem je současně můj neméně skvělý tatínek Lukáš Böhm.

A ten saxofon... ?

Na ten jsem se začala učit později, ještě na ZUŠ a hrát na něj jsem se učila také u tatínka Lukáše Böhma. Dokonce jsem mimo jiné s tímto nástrojem mimo jiné ještě s Petrem Jelínkem zvítězila v saxofonovém duetu PleSka v Mezinárodní soutěži Litvínovské dřevohraní v roce 2019.

Můžete nám popsat, jaké to je, vrátit se jako učitelka na školu, kde jste začínala jako malá holčička? Jaký to je pocit? A proč jste si vybrala Františkova Lázně? Proč ne třeba Prahu?

Pocit je to rozhodně takový zvláštní, ale docela příjemný. Už proto, že tu znám doslova každičký kout, že mě sem poutá spousta a spousta hezkých vzpomínek a zážitků. A protože studenti v pátém ročníku si

Přišla na naši školu ještě jako před-školačka... Vrátila se jako učitelka

Představujeme Marii Oslovičovou

Dokončení z předchozí strany

musí zvolit v rámci praxe nějakou školu, tak moje rozhodnutí nastoupit právě sem bylo tak nějak dané. Podpořili mě v tom jak maminka, tak i tatínek.

Jaká je vaše dosavadní cesta v rámci hudebního vzdělání? Měla jste někdy také nějaké potíže? A jaký je váš životní sen?

Maruška jako třináctiletá. Fotka je převzata z našeho časopisu z roku 2019, kdy byla mezi vyhodnocenými žáky školy— za suverénní vítězství v Mezinárodní soutěži Litvínovské dřevobraní ve hře na klarinet, ale i za velký úspěch v soutěži saxofonistů— v duetu PleSkot s Petrem Jelínkem. V Prostoru jste ostatně její tvář jako úspěšné žačky mohli v průběhu minulých let vídat častěji.

Navštěvovala jsem Svobodnou chebskou školu, odkud jsem pak přešla na Hudební gymnázium v Praze. A nakonec jsem byla přijata na Konzervatoř v Praze. Na Hudebním gymnázium mě dal docela zabrat klavír, z kterého jsem dělala zkoušky. Byl to pro mě dost tvrdý oříšek, ale nakonec jsem to dala, i když to byl záhul. Jinak přechod na Konzervatoř byl naopak mnohem snazší, už i proto, že můj učitel na klarinet prof. Milan Polák učil kdysi i mého tatínka. A zároveň můj tatínek byl a je po celou dobu i mým velkým poradcem, který mi dává rady a pomáhá.

Tak jaký je váš cíl? Stát se také učitelkou?

Sama jsem zvědavá, jak se můj život bude vyvíjet dál. Zatím můj velkým snem je pokračovat po absolutoriu na Konzervatoři ve studiu na AMU, a pak v budoucnu účinkovat v nějakém hudebním tělese, nebo třeba možná i jako sólová hráčka. Ale jak se říká, je to zatím ve hvězdách. Pokud by tohle nevyšlo, pak budu stejně ráda působit i jako učitelka. Je to moc krásné a potřebné povolání. V každém případě, ale mou hlavní životní náplní zůsta-

ne i nadále hudba.

Máte kromě hudby ještě jiné koníčky, zájmy? Nebo už na ně nezbývá čas?

Od malička mě bavily také jazyky, a myslím, že mi docela jdou. Mám certifikát z angličtiny, vcelku slušně ovládám němčinu, začala jsem se před časem učit švédsky, protože jsem propadla kouzlu severu. Na zdokonalování se v tomto jazyce však už opravdu nezbývalo dost času. Ale když už jsem se zmínila o těch svých životních snech, pak dalším je cestování. Moc ráda bych jednou poznávala svět.

Jak jste se zapracovala do role učitelky? Jaké to je přejít naráz z role toho, kdo je vyučován do role toho, kdo učí? Zkrátka jaké to je ocitnou se, jak se říká, na druhé straně barikády?

Já mám v tomto směru dvě velké výhody. Jednak můj tatínek je učitel a jeho rady v tomto směru mi hodně dávají. A za druhé, protože ještě nejsem tak vzdálená tomu školnímu věku, tak si moc dobře pamatuji, co mě bavilo, co na mě fungovalo a co ne. A tím se také řídím. Snažím se svým žákům hudbu co nejvíc přiblížit způsobem, který je chytne, bude je bavit a motivovat, aby se sami chtěli zdokonalovat, chtěli v hudbě jít dál.

Máte ještě dvě mladší sestry. Jsou také tak umělecky nadané jako vy?

Mladší Anička byla možná ještě nadanější. Všestrannější. Věnovala se nejen hudbě, ale i dalším oborům. Nakonec u ní vyhrál tanec. Ten nyní studuje na prestižní taneční škole Duncan v Praze. Mladší Barunka je ještě na základce, šestým rokem dělá jako já klarinet. A co bude dál? To už je na ní, pro co se jednou rozhodne.

Takže nezbývá, než vám popřát hodně úspěchů a splnění všech přání.

Znělka Jana Martina Theisse zazněla poprvé v Divadle B. Němcové

Stejně jako s Maruškou Oslovičovou, i s Janem Martinem THEISSEM (17 let) jste se mohli potkávat v minulých letech na stránkách Prostoru, ale i lokálních médiích, častěji. S jeho jménem jsou spojeny mnohé úspěchy v krajských i celostátních soutěžích, je výborným hráčem na klavír a klávesy, a v k tomu ho v posledních zhruba pěti letech ho začala přitahovat i vlastní skladatelská tvorba.

V redakci nás potěšilo, že přes své časové zaneprázdnění vyhověl našemu přání a poskytl nám krátký rozhovor.

Můžeš nám říci, kdy jsi se prvně „potkal“ s hudbou? Máš na mysli, kdy jsi poprvé překročil práh této ZUŠ a prvně jsi zkusil pod vedením učitele rozeznít nástroj?

Asi jako velká část zdejších žáků jsem byl do téhle školy ještě doveden někdy v mých pěti letech. Hudba mě nějak přitahovala určitě ještě dřív, a tak mi maminka pomohla tím, že mne sem přihlásila. K ničemu mne nenutila, dala mi i vybrat, na jaký nástroj bych se chtěl naučit hrát. No, moje volba už tehdy byla klavír.

Z tvorby našich studentů

Jak jsem „uviděla“ Řím

Řím místo dobrého jídla, pití a vznešené kultury staré jako samotný čas. Město plné nesčetného množství památek, jež svou okázalostí a precizností nutí každého muže smeknout klobouk a každou ženu se uklonit. Zde se tkalo samotné vlákno historie. Do Říma vedli a stále vedou všechny cesty. Neexistuje život bez Říma, neexistuje Řím bez života.

Každý by se měl jen jednou za život ale přeci měl podívat do onoho okouzlujícího města. Já jsem měla tu čest se sem vydat o letních prázdninách a odnést si dosti intenzivní zážitky, o které se s vámi ráda podělím.

Všechno začíná cestou. Vybrali jsme si jízdu bezchybným autobusem, který se ještě předtím, než vůbec vycestujeme z České republiky, stihne porouchat a mě a celý zbytek zájezdu zanechá bezbranné uprostřed dálnice. Za méně než hodinu se nám však podaří autobus zprovoznit, a do Říma se nakonec dostaneme. Po tak náročné cestě by si většina lidí našla nějaký příjemný a uklizený hotel s krásným výhledem na moře. No, náš zájezd očividně tato většina lidí netvoří.

Hotel vypadající zvenku okázale nás už při vstupu do pokoje přivítá spalujícím poryvem horka tvořícím z našeho pokoje bezvzdušnou kapsli. Záchranou by bylo jen otevření okna s bytelným krytím, původně chránící nájemníky před žhnoucím sluncem. To by se však zdálo být jednodušší, kdyby ke srolování již zmíněného krytí nebylo zapotřebí zatáhnout za tuhý popruh a využít medvědí sílu. Vážně bych chtěla vidět staříčké babičky, jak se snaží svými kostnatými prsty vpustit dovnitř byt jen paprsek světla. Ale tím prohlídka kuriozit v našem hotýlku nekončí. Kdyby vás náhodou napadlo si někam schovat své nejdražší cennosti, není nic lepšího, než je uklidit do trezoru. Trezoru v podobě šuplíku s klíčem, jenž sice zamknout jde, ale vytáhnout klíč ze zámku nejde. Takže lupičům, kteří by vás chtěli vykrást, alespoň ztížíte práci tím, že budou muset vynaložit veškerou energii k tomu, aby otočili pitomým klíčem v zámku.

Po představení místa našeho římského ubytování, už byl nejvyšší čas na objevování města. A já nezačnu ničím jiným, než slavným a velkolepým Vatikánem. Po pravdě, kdybyste se mě zeptali, které z těch antických a renesančních památek je na západním pobřeží Itálie nejkrásnější, bezesporu bych odpověděla Vatikán s jeho všemi možnými honosnými budovami. Dobrým příkladem je Bazilika sv. Petra. Budova, stojící nad všemi, jako jejich pán a rádce. Dech beroucí stavba, zahalená v elegantní bílé, obklopená sloupy klaníci se její velkoleposti. Za jejím vápencovým pláštěm se jako rytíř ve zbroji skrývá

Pokračování na další straně

U koho jsi začínal? A u koho pokračuješ?

Byl a stále je to pan učitel Vladimír Hrinko. Ke klavíru jsem si později ještě přibral klávesy, taky u stejného pana učitele, a myslím, že mi byl a je v tomto směru dobrým učitelem, že jsem získal pevné základy, na kterých můžu dál stavět a rozvíjet se.

Který nástroj je ti bližší? Klavír nebo klávesy?

Mám v oblibě oba, ale přece jen mi je klavír bližší tím, že je poskytuje víc prostoru pro vlastní kreativitu a uchopení hudby. Klávesy jsou stejné, jsou dané, nedávají tolik prostoru k rozvíjení.

Ale již jsi na sebe prozradil, že tě láká vlastní skladatelská činnost. Učíš se tedy ještě skladbu?

Ano, je to asi tak pět let, kdy jsem cítil potřebu tvořit i vlastní hudbu. A před třemi roky jsem nastoupil do třídy pana učitele Daniela Pitry, také na této škole, kde se věnuji oboru skladatelství

Pokud vím, studuješ zatím na gymnáziu. Jaké máš plány do budoucna?

Jsem v sextě, takže do maturity mi zbývají ještě dva roky. Potom bych rád šel na medicínu, konkrétně bych se pak chtěl specializovat na zubní lékařství. Obor skladba studuji paralelně. A moc rád bych se skladatelské činnosti věnoval jednou i při svém povolání. A zejména, což je takový můj sen, bych se věnoval skládání filmové hudby.

Kolik jsi zatím napsal skladeb? A jak to bylo se Znělkou, kterou jsi vytvořil vlastně na popud paní ředitelky a která už měla svou, a řekněme, že opravdu úspěšnou, premiéru v Divadle Boženy Němcové?

Zkouším skládat zhruba od roku 2020. Zatím jsem napsal pár skladeb, které jsem ale ještě nikde nepublikoval. Prostě, jak se říká, „leží v šuplíku“. Pak paní ředitelku Miroslavu Peškovou napadlo, že by bylo dobré vytvořit něco „na živo“, znělku pro muzikanty před školním koncertem. Byla to pro mne docela výzva, a tak vznikla znělka a zazněla prvně na 11. prosince na koncertě ve františkolázeňském divadle. Myslím, že se docela líbila. Byl jsem z ohlasu na ni spokojený.

Tak ať ti v životě i v tom, co budeš dělat vychází, jak si sám přeješ, a doufáme, že se staneš známým nejen pro svou Znělku.

Jak jsem „uviděla“ Řím

Dokončení z první strany

Sixtinská kaple a Vatikánská muzea připravena v případě, že by se našel někdo, kdo by snad pochyboval o velkoleposti stavby. Nejen že jsou zde k vidění překrásná umělecká díla, jenž si svým precizním provedením získala celý svět, ta by tu ani být nemusela. Do háje s Caravagiem, Leonardem a jinými umělci. Jejich díla jsou jenom stíny na úchvatných stěnách, jež by měly být samou definicí dokonalého umění. Pokud zde budete, nechte se unášet chodbami Vatikánských muzeí a nakoukněte do Raffaelových pokojů. Věřte mi, z tak nádherného místa se těžko odchází a snadno se do něj vrací.

Ubytování i Vatikán máme za sebou, jednu nejhorší věc v kontrastu s věcí úžasnou. Řím samozřejmě není jenom Vatikán, nachází se zde spousta velmi starých a krásných památek, které by člověk měl objevit. Řím se spíše bere jako město minulosti. Vždyť neznámější na tomto městě jsou přes stovky let staré stavby a okázalost s mocí Říma, jež se stala pouhým prachem na chodníku ulic. V dnešní době je těžké vnímat něco jiného než turismus.

Velkolepé stavby se pomalu ztrácejí ve stádech turistů, kteří jako ovce jsou vedeni od jedné kuriozity k druhé. Kde je ta myšlenka okázalosti? Kam se poděla sláva starého Říma a čím je znám Řím nový. Edgar Allan Poe ve své básni Koloseum uvedl, že tomu tak není, a já souhlasím. Ta sláva a okázalost nezmizela. Velikost Říma je stále přítomna, nachází se v každé zdi, kameni a sloupu. Je tady. Stále ukryta před hloupými lidmi, kteří ji ani vidět nemůžou. Občas se ale najde někdo, kdo se i nad padlým sloupem pozastaví. Jen ten je hoden krásu Říma spatřit.

Emá Hájková

Měl jsem zůstat nebo odejít?

Mohlo být ráno, možná dopoledne, nevím kolik bylo. Z ničeho nic jsem se vzbudil tady v této bílé pusté místnosti. Tipnu si, že byla velká asi jako průměrný kumbál, takový hodně stísněný prostor. A byly tam dveře. Zamčené. Klepal jsem, bušil jsem, mlátil jsem do nich ale nikdo mi neotevřel. Bolí mě hlava, není mi dobře a je mi strašná zima. Byl jsem totiž v pyžamu, které ani nebylo moje. Někdo mě asi unesl. Ale jak se to stalo? Musím si vzpomenout na to, co se odehrávalo předtím...

... V bolavé hlavě se mi pomaličku začíná jasnít. Ano, ano... Byl večer a a já se vracel ze stavby. Pracuju jako architekt. Šel jsem zrovna kolem Starbucksu, když mě najednou zastavil muž, který z kavárny právě vycházel. A je tu další obraz v mé paměti. Vybavuju si, že byl našťvaný, nadával, ale zároveň jsem v jeho očích viděl strach. Něčeho se hrozně bál. Když mě zastavil, podíval se na mne takovým zvláštním pohledem a řekl mi: „Jsi další na řadě! Už není cesty zpět“. Měl slzy v očích, tvář měl bledou jak stěna, kruhy pod očima... Asi dlouho nespál. Vypadal, že je na pokraji zhroutil. Potom najednou ztuhl. Jen tak tam stál, a pak se náhle prudce obrátil a beze slov odešel.

Teď už se rozpomínám zcela jasně. Vrátil jsem se domů. Byl jsem utahaný. Ani jsem se pořádně nesvlékl, a hned si zapnul televizi. Ta zpráva mě skoro omráčila. Hlasatel právě oznamoval, že policisté našli oběšeného muže a pátrají po jeho totožnosti. Na fotce byl ten samý chlápek, který mě zpřed chvílí zastavil před kavárnou.

Nemohl jsem usnout. Pořád jsem nad tím přemýšlel. To, co mi tam venku řekl, mě vyděsilo. A ta zpráva taky. A co mě vyděsilo ještě víc? Někdo zazvonil. Byly právě dvě hodiny ráno... Asi jsem šel otevřít, ale dál si už nic nepamatuju...

Teď stojím tady v té místnosti, kde jsem už byl, a nemůžu se odsud dostat. Moment. Něco slyším. Spíš někoho. Zkousím volat o pomoc: „Haló? Je tam někdo? Potřebuju pomoc! Někdo mě tady zamkl a chci okamžitě domů!“

Někdo se blížil ke dveřím. Slyšel jsem kroky. „Když tě pustím, budeš toho litovat.“ řekl za dveřmi jakýsi neidentifikovatelný hlas. Nemohl jsem ani poznat, jestli to byl muž nebo žena. A tak jsem jen zaprosil: „Prosím, mně je to jedno. Hlavně mě pusťte!“ Chci pryč.“ A to se taky stalo. Světlo náhle zhaslo, místnost se potopila do neproniknutelné tmy. Slyšel jsem, že se odemkly dveře... a zase si nic nepamatuju. An radši nechci vědět, čím mě uspali...

Už ani nevím, jak jsem se znovu dostal domů. To mám naprosto vygumované. Nicméně jsem zpátky ve svém bytě— a přemýšlím. „Co se to sakra stalo? Proč mě unesli a zavřeli, když mě potom zase pustili? Kde jsem to vůbec byl a kdo mě tam uvěznil? A proč vlastně?“

Uběhlo několik dnů. Nic zvláštního se přitom nedělo. Začal jsem mít pocit, jakoby se mi to všechno jen zdálo...

Pak jsem se jednoho večera vracel z práce. Měl jsem plnu hlavu myšlenek na to, jestli se stavba stihne dokončit ještě do konce roku. Nedával jsem si přitom pozor na cestu, okolí jsem skoro nevnímal, když se to stalo. Někdo mě chytl za rukáv, prudce mnou škulbl, až jsem se skoro svalil a brutálně mě vtáhnul do dodávky...

To byl zase můj poslední vjem, než mne obklopila tma. A zase jsem se probral uprostřed divné bílé místnosti, jen o trochu větší než byla ta minule. Kolem mě stálo asi 8 lidí, kteří na mě zírali. Všichni měli kruhy pod očima.

„Co jste zač?! KDO JSTE?! PROČ MI TO DĚLÁTE?!?!?!“ řval jsem ze zoufalství.

„Jsme kult podporující satana. Baví nás mučit lidi. A ty ses stal další naší obětí. Ale neboj se, brzy dojdeš sám ke světlu na druhém konci tunelu, řekla jedna z těch podivných postav.

A tak se stalo...

Ostatní jsem se dozvěděli z denního tisku. Stavitelé našli na nedalekém opuštěném místě mrtvého. Oběsil se. „Sebevražda bez motivu“, zněl závěr policejného vyšetřování. Stejně jako před nedávnem u jiného oběšenec. Toho, se kterým se potkal před kavárnou.

Měl pravdu. Byl další na řadě.

Daniel Valuš

V iluzi

Hrozně mě bolí hlava, je to jako by mi někdo vrtal vrtačkou do lebky. Nevím čím to je, ale nepamatuji si, že bych si něco udělal. Snažím se pomalu sejít schody, ale neskutečně se mi motá hlava. Je to, jakoby se ty schody se mnou kývaly sem a tam. Přes to jsem to nějak zvládl, došel do obývacího pokoje a zařukal mamince, která se zrovna dívala na televizi, na rameno: „Mami, obrovsky mě bolí hlava a potřeboval bych nějaký prášek.“

„Prosím tě, nic to není. Běž si lehnout a bude to lepší,“ odpověděla. Tak jsem se tedy otočil a odkymácel zpátky nahoru. Najednou se mi před očima vše rozmazalo, několik vteřin jsem si ani neviděl na svoje vlastní ruce. Když se konečně můj zrak zaostřil, stál jsem někde v lese. Pár metrů před mnou někdo proběhl. Za ním další. Byl mi neskutečně podobný, měl sice nasazenou kapucu, ale jeho mikina byla přímo identická s tou mojí, i ty kalhoty byly úplně stejné. Naprosto hrozivé bylo to, že

běžel za tou první osobou se sekerou. Lekl jsem se, chtěl jsem utéct, ale oba mě minuli, ani si mě nevšimli.

V ten moment, když už byli oba v dálce, se mi znovu zamlžil zrak. Když to ustalo, stál jsem opět v obývacím pokoji, jen bylo všechno jinak. Celé to tam bylo rozházené, pohovka byla obrácená a váza s kytkami se válela roztráštěná na zemi. Ale co mě nejvíc zaskočilo, byla moje maminka. Stála v rohu a plakala. Okamžitě jsem se k ní přiblížil, ale ona se hrozně vylekala... „Nepřibližuj se ke mně!“ zařvala.

Nevěděl jsem, o čem to mluví. Podíval jsem se na ni zmateným pohledem: „Mami, o čem to mluvíš? Co se to tu stalo?!?“

„Ty se mě ptáš, co se tu stalo? Obrátil si celou místnost naruby! To že jsem ti nedala tu tabletku, neznamená, že takhle zešílíš!“

„Ale mami... já vůbec nevím, že bych něco takového udělal,“ odpověděl jsem udiveně.

Ona se rozhněvala ještě víc: „Jo, tak ty nevíš?!? Už si odcházíš, najednou ses otočil a začal ses chovat jako psychopat!“

Byl jsem ještě víc zaskočený: „Cože? Já si nic takového nepamatuju. Fakt mi to promiň, pomůžu ti to uklidit...“

Ještě ten večer jsem přemýšlel nad tím, co se stalo, nemůžu uvěřit tomu, že jsem něco takového udělal. Byla to nějaká vize? Proč jsem vůbec udělal to, co jsem udělal? Nemohl jsem to udělat ze své vlastní vůle... Hlava už mě sice přestala bolet, ale teď mě spíše dráždilo to, proč jsem měl tu vidinu.

Už bylo dost pozdě, měl jsem už dávno spát, ale všechny moje myšlenky mi to prostě nedovolily. Stále jsem chtěl také zjistit, kdo byli ti dva muži z té vize. Ten druhý mi byl velice podobný, možná dokonce identický. Ten první mi ale také připadal velice povědomě, odněkud jsem ho určitě znal.

Celou noc jsem nespál, prostě jsem kvůli tomu všemu nedokázal usnout. Vylezl jsem z postele a sešel dolů na snídani. Trochu jsem se bál toho, co by mi řekla maminka. Věděl jsem, že nějaké napětí tam určitě bude, ale přemýšlel jsem nad tím, jestli bude dělat, že se nic nestalo nebo se mnou ani nepromluví. Po malých krůčcích jsem se přesouval do kuchyně.

Když jsem se posadil ke stolu, neřekl jsem ani slovo, čekal jsem na to, aby řekla něco jako první. Moje teorie byla skoro správná. Dělal jako by se nic nestalo, ale přitom jsem viděl, že se mě bojí.

Koukal jsem se do hrnku čaje, když se mi opět začala motat hlava: „Mami-“

Než jsem to stihl doříct, byl jsem někde v centru města. Uprostřed velké křižovatky, všude okolo veliký hluk. Z každé strany se řítilo auto, a když zrovna nic nejelo, tak procházeli chodci přes přechod. Když se zase auta rozjela, jedno skrz mě projelo. V tu chvíli mi došlo, že jsem v nějaké další iluzi, došlo mi, že doma se asi zase něco děje, problém ale byl, že jsem netušil, jak se před těmito vizemi ubránit nebo jak se z nich dostat. Křičel jsem o pomoc. Cítil jsem se jako v nějaké pasti, nikdo mě však neslyšel ani vlastně neviděl. V dáli jsem najednou slyšel jakýsi křik. Když

Život s „Aspergrem“

jsem tady prakticky jako nějaký duch, tak se můžu jít podívat, co se tam děje. Pomaličku jsem se přibližoval, čím blíže jsem byl, tím hlasitěji křik zněl. Najednou všechen dav zmizel, a já... já viděl ... sám sebe.

Přímo před mnou stál... stál jsem tam já sám. Obledení špinavé od krve, sekeru v rukou a prázdný bezcitný pohled, jako kdyby v něm - vlastně ve mně—nebyla žádná duše. Viděl jsem se, jak někoho zabívám. Mé druhé já se na mě najednou podívalo. Dívalo se mi přímo do očí. Avšak v ten moment se mi opět vše zamlžilo...

Když jsem se znovu probral, třásl jsem se zimou někde uprostřed

lesa. Nevěděl jsem, co se stalo, kde jsem, ale když jsem se podíval před sebe, málem jsem dostal infarkt. Ležel tam mrtvý muž, a v něm zaseknutá sekera... Ta první vize... vše do sebe

začalo zapadat, to proč mi byl ten zabiják z první vidiny tolik podobný. Myslel jsem si, že jsou to jen nějaké iluze, ale bylo to mnohem víc. Varovalo mě to před tím, co se stane. Dívám se na mnou zabitého člověka. Předtím byla nejzajímavější částí mého života možná tak cesta do školy, teď přemýšlím nad tím, co udělat s mrtvolou. Nemůžu prostě někoho zavolat a říct, že tady je mrtvola, a že jsem jí zabil já. Začal jsem se celý třást, nevěděl jsem co dělat. Pomalu jsem začal ustupovat, po malinkých krůčcích jsem se snažil odcouvat po suchém listí pokrývajícím zemi, pod nohama mi křupaly klacky. Najednou jsem o jeden zakopl a upadl. V ten moment jsem se bezdůvodně ohromně vylekal, zvedl se a utíkal, pryč co nejdál to jen šlo.

Doběhl jsem na kraj lesa, k jakési skále, Odtud bylo krásně vidět celé město. Bylo to nádherné. Došlo mi, co se děje. Nikdo mi přece neuvěří, že jsem tu vraždu nespáchal úmyslně. Pomalu jsem se přibližoval ke kraji skály a podíval se dolů. Už neuteču následkům a podle toho, co mi ukázala moje druhá vize, tak to bude horší a horší. Prostě tu musím ukončit! Nechci už nikomu ublížit...

Zavřel jsem oči, a po centimetrech jsem se posouval vpřed. A už jsem padal. Vítr kolem mě vlál, čekal jsem, že dopad bude hodně silný, ale bylo to naopak. Dopad byl něžný, jako kdybych spadl do měkké pěny. Otevřel jsem oči. Kolem mě se rozprostírala krásná louka plná květin, v dálce zářilo nějaké světlo. Takže takhle to vypadá po smrti? Čekal jsem spíše, že budu navždy trpět v plamenech nebo něco ještě horšího... Co mě tedy čeká?

Vydal jsem se za světlem...

Tomáš Vu

Aspergerův syndrom spadá do poruch autistického spektra. Je to varianta neurodiverzity, která neovlivňuje inteligenci a také způsob, jak člověk přemýšlí, reaguje na svět a komunikuje s ostatními. Lidé s Aspergerovým syndromem často vnímají detaily a věci hodně do hloubky, mají specifické zájmy a někdy trochu jiný způsob sociální interakce.

Aspergeri mají v sociální komunikaci problémy číst podtexty, pochopit sarkasmus nebo mimiku ostatních. Není to tak, že by nechtěli vůbec s nikým mluvit a nechtěli kamarády, oni pouze netuší jak se s ostatními lidmi bavit nebo jak si kamarády najít. Já sama jsem asperger a kvůli své přímočarosti, nevhodné až brutální upřímnosti a svým zvláštním chováním a zájmům jsem asi do svých čtrnácti/patnácti let neměla kamarády. Mnoho dalších aspergerů se potýká se stejným problémem. Není s nimi nic špatné, jenom jsou jiní. Ale to jim společnost, učitelé i spolužáci často vyčítají. Buď se k danému člověku chovají jak k pětiletému dítěti nebo jako k podivínovi.

Měla bych krásné dětství, kdybych nebyla „jiná“. Ale kvůli tomu, že „jiná“ jsem byla (a pořád jsem), je mé dětství vyplněno návštěvami u psychiatrů a všelijakých jiných doktorů, šikanou a nepřijetím ze strany dětí mého věku a obdivu dospělých ohledně toho, jak moc „vyspělá na svůj věk jsem“ i když nevěděli, že jsem neměla jinou možnost a rychle vospět jsem musela, protože by mě svět venku jinak sežral zaživa. Nebýt ostatních dětí mého věku ze školky i školy, měla bych dokonalé dětství. Moji rodiče se ale moc snažili a díky nim jsem alespoň doma měla klid a hlavně pochopení. Kvůli šikaně jsem ale měla problémy se prosadit, strach z toho mluvit s dětmi svého věku a hrozně jsem o sobě pochybovala.

Bylo mi asi dvanáct, když mi diagnostikovali depresi a začala jsem na ni brát prášky. Aspergeri mají ke své poruše často i doprovodné poruchy mezi které patří úzkosti, panické záchvaty, poruchy smyslového zpracování, ADHD nebo již zmiňovaná deprese. Já jsem ovšem „šťastlivec“ a vyhnula jsem se pouze ADHD. Když odložím sarkasmus stranou, musím se přiznat k tomu, že když jsem byla mladší, tak jsem se kvůli svým poruchám nenáviděla. Tato nenávisť ovšem nepramenila z toho, že bych doopravdy nesnášela sebe a svojí mysl, ale z toho, jak na mě reagovali ostatní. Hrozně dlouho jsem si přála být „normální“. Stále jsem vše analyzovala, maskovala a kontrolovala se v zoufalé snaze zapadnout. Postupně jsem ale začala chápat, že to všechno nebyla moje neschopnost, ale chronické přetížení, které ostatní nemohli chápat. Byly to důsledky toho, jak moc jsem se jako dítě musela přizpůsobovat světu, který byl od základů postavený jinak, než jak ho vnímám já. Trvalo mi to dlouho, ale naučila jsem se mít ráda takovou, jaká jsem, a zároveň jsem se začala obklopotvat lidmi, kteří moji jedinečnost chápou a respektují. Nyní mám skvělé kamarády a

dokonalého přítele. Pořád sice spoustu sociálních situací nezvládám tak, jako normální člověk a trpím depresemi, ale díky nim je to trochu snesitelnější.

Pokud se někdy budete bavit s aspergerem a on bude vypadat odtaziťe, neberte si to osobně. Ve skutečnosti se jen snaží nespást v tom, co říct nebo jak zareagovat. Aby se cítil lépe při komunikaci s vámi doporučuji povídat si na klidnějším místě, například v kavárně. Aspergeři nemají rádi chaotická, až moc lidmi přeplněná nebo hlučná místa. Mají velkou smyslovou citlivost například na festivaly, koncerty, doteky nebo hlasité zvuky. Pokud si přejí mít klid nebo být o samotě, dopřejte jim to. Nejsou dramatictí, pouze chtějí předejít meltdownu. Jakmile se s nějakým aspergerem sprátelíte, zjistíte, že jsou to velice nadaní, chytří a citliví lidé, kteří svou lásku možná neprojevují standardně, ale jsou velmi loajální k těm, které mají rádi. Pokud si s takovým člověkem neseďte, tak to je taky v pořádku, ale respekt nikoho nic nestojí.

Tereza Šišková

Druhé rande

Stála jsem na náměstí. Bylo léto a velké vedro. Potom jsem zaslechla, jak někdo zavolal mé jméno. Otočila jsem se a spatřila Tadeáše. Můj vysněný kluk. Mával na mě s úsměvem, kterým by dokázal roztavit srdce. Moje srdce se zcela zastavilo, když jsem ho uviděla. Přiběhl ke mně a pozval mě na zmrzlinu. Samozřejmě, že jsem ho neodmítla.

„Kam chceš jít?“ zeptala jsem se stydlivě.

„Blízko nás tu prodávají nejlepší ovocné zmrzliny. Půjdeme tam?“ navrhl.

„Klidně, už jsem o tom slyšela, ale nikdy jsem tam nebyla.“ Okamžitě jsem mu odpověděla. Hlas mi zněl až moc nadšeně.

„Mohli bychom někdy zajít na vafle.“ Podíval se na mě s blýskajícím se očima

„To je ale mega nápad. Co třeba vafle se zmrzkou? To bych si teď dala.“

„Změna plánu teda.“

„V poho, nemusíš měnit plány. Mě chutná všechno.“

„I tak jsou ty vafle blíž k nám. A protože jsem tě pozval, tak platím, kdyby něco.“

„Děkuju, je to hezký, ale každý si platí za to své.“

„Tak mě můžeš příště vzít na bubble tea.“

„No, když to říkáš...“

„Už tu jsme, běž najít stůl a já objednáám.“

„Dobře! Chci s vanilkovou příchutí.“

Po deseti minutách si sedl naproti mně v rukou dvě vafle. „Tady máte, vaše výsosti.“

„S tou výsostí to bylo trapné, Tadeáší.“ A zasmála jsem se.

podíval se na mě s našťavaným pohledem, jako kdybych ho urazila.

„Jáj... jez než se ti to rozteče.“

„Jsem ráda, že jsi mě pozval.“

„Já taky. Přemýšlel jsem nad tím už delší dobu.“

„Fakt? A já myslela, že to bylo úplně spontánní.“ A dala jsem si do úst zmrzlinu s čokoládovou polevou.

„Bylo... jen tak dva týdny připravované rozhodnutí, aby vypadalo spontánně. Měl jsem v plánu tě pozvat o víkendu, ale když jsem tě viděl, tak jsem si řekl, že to ten moment.“ Zasmáli jsme se.

„Mám takový pocit, že mi naznačuješ něco víc než jen přátelství.“

„Nemýlíš se.“

„Víš, že máš úsměv, který by dokázal obměk-

čit každé srdce?“ řekla jsem bez přemýšlení. Byla to jenom myšlenka, která se mi vynořila v hlavě, ale omylem jsem to řekla nahlas.

„A ty víš, že se teď červenám?“ odpověděl mi na to a podíval se na mě se hezkým zamilovaným pohledem.

„Trochu, ale je to roztomilé,“ usmála jsem se na něj taky.

„Mimochodem... máš zmrzlinu na nose.“

„Cože?! Počkej, nekecej!“

„Nelžu. Jen ti ji nechci setřít... dokud mi neslíbíš druhé rande.“

„Tohle je vydírání!“

„Romantické vydírání.“

„Dobře... vyhrál jsi. Druhé rande.“

Linda Phi

A je to v hajz*u

Ťuk, ťuk, kdo to klepe na vrátka.

NOVÁ VLÁDA

Moji drazí čtenáři, to, že je naše společnost dlouhodobě rozdělená, už asi všichni víme, nebo to minimálně tušíme. Staří versus mladí, chudí versus bohatí, tupí versus naostřené prostěpastelky vo*e v penálu...

Bohužel, co si budeme povídat, tyhle rozpory tu pravděpodobně byly, jsou a budou.

Již v antickém Řecku filozofové a myslitelé psali o tom, že mladí lidé jsou hloupí a neměli by se hrnout do politiky. Celkově se vlastně příliš neangažovat. Už v té době jsme mohli pozorovat nepochopení starší generace k mladší.

Mladší nemají zkušenosti, neví, jak se co správně dělá, jsou to joudové, co se teprve mají učit.

A takhle se to vlastně táhne celou dobu. Proč každý další umělecký směr negoval ten předešlý? Nová generace, nová krev, nové nápady.

Milý čtenáři, pokud umíš číst, gratuluji. Na Instagramu se každý jeden den dokážu hodiny a hodiny dohadovat/argumentovat s lidmi, kteří jsou často mnohem starší než já. To, co tam občas vidím, mě dokáže udivit. A dneska to tu chci tak trochu rozebrat, neboť to, co je člověk schopen na jedné sociální síti často vyplodit, to je neuvěřitelné. A připravte se, bude to vostré...

Pravopysné umění některých jedinců

Omluvte mě, ale každý, kdo má v biu na Instagramu českou vlajku, popisek „vlastenec“ a zde žijící Ukrajince by nejradši do prvních linií na frontu proti Rusku, je většinou ten největší idiot, se kterým se tam setkáte. Na jeho profilu najdete hromadu zvláštních fotek ve spodárách kdesi v zahraničí, s Braníkem v ruce, a nejlépe bez tří předních zubů.

O jejich inteligenci také svědčí jejich pravopis. Čárky jsou často ten nejmenší problém. Čte se to bez nich sice blbě, ale furt to nějak jde. Problém nastává, když se pouští do těžších souvětí, které mají mít nějakou výpovědní hodnotu. To, že tam nedává smysl skoro nic, nad tím mi prostě někdy rozum stojí. A abyste to pochopili, jsou to často banality – např. slova s příponou vy- vý-, vyjmenovaná slova, shoda podmětu s přísudkem, známá cizí slova...uf.

Čím míň vzdělání, tím víc radikálnosti

To, že vzdělání je důležité, všichni víme. Ovšem není asi pro každého.

Každý z nás je jinak chytrý, schopný se učit a baví ho jiné věci. Člověk humanitně založený asi nebude nejlepší fyzik, matematika nebude bavit hudebka a člověka studující přírodní vědy třeba nenadchne geografie. Na odborných školách to může být s jinými předměty. Je to normální.

Ovšem na jedné věci bychom se měli asi shodnout. Ať už chodíte na obory, které končí výučním listem nebo

maturitou, anebo chodíte na základku, měli byste znát základy politologie.

Politologie je věda zabývající se politikou, mezinárodními vztahy, politickými stranami, vlivu politiky na lidi...A je pro nás všechny velmi důležitá. Hodně by totiž dokázala odstranit lidskou hloupost v těch nejjednodušších dezinformacích.

Pamatuješ si, čtenáři, prezidentské volby? To byl sh*storm. Ideální čas vypustit do světa bláboly typu: „Pavel nás přiveze do války a Babiš nám zařídí mír.“

No to kéž by? Válečný stav má na starosti ministerstvo obrany. Kdyby tohle ale naši občani věděli, nemusel by se takový kec nikde šířit.

Tím, že jsou lidé takhle jednoduše manipulovatelní, toho využívají vychytralí politici nebo trollí farmy bůhví odkud. A tím se samozřejmě taky přispívá k rozdělení společnosti.

Jak jsem již zmínila, lidé si ve vzdělání a chytrosti nikdy nebudou rovni. Není to ani možné. Na tomto přesně ztroskotal i náš bývalý komunistický režim.

Zůstává zde otázka, zda hloupým lidem nevzít volební právo, bylo by to fér? Asi ne, každý by měl mít možnost volby, ať už je to cokoliv. To je úděl demokracie, i nevzdělaní se mohou podílet na takových rozhodnutích.

„Mladí nic nedokázali, nemají do ničeho strkat nos“

My již dlouho nejsme uťáplá generace. Časy se změnilly...

Pochopila jsem, že je spousta talentovaných mladých lidí, kteří nás později mohou dostat na úplně jinou úroveň čehokoliv. Ať už je to politika, věda, rozvoj...

Díky tomu, že pořád žijeme ve svobodné zemi, máme možnost cestovat, psát si, co chceme, učit se, co chceme, aniž by nám do toho házel vidle stát, se stáváme lepšími.

Jediný problém jsou často starší generace.

Vážím si každého jednoho člověka, který mladé lidi podporuje. Věřit v něco nového a zároveň měnit často zaběhlé pořádky, je poměrně těžké. Setkala jsem se s názory typu: „Já tu budu méně

času než mladí. Ať si tu dělají, co chtějí, jen ať se jim žije dobře. Já to tu nějak dožiju.“

Je to velmi zajímavý myšlenkový pochod.

Já se nebráním tomu, aby některé věci zůstaly tak, jak jsou. Otázkou je, jestli si vůbec starší generace uvědomují, jaké to nyní je být mladý. Přeci jen si svoboda vyžádala i daň v podobě sociálních sítí, mladí spolu netráví tolik času jako dřív, spousta je závislá na různých návykových látkách (nikotin, alkohol, sladká vapa...).

Doba se změnila a s ní by se měly změnit i pořádky. Život je prostě až moc jiný. To ale neznamená, že my jsme nějak vadní nebo špatní.

Setkala jsem se i s názory, že my mladí jsme závislí hlupáci, co nic neumí. Otázkou je, zda by lidé, co to píšou, byli v našich letech této doby jiní. Příliš tomu nevěřím, oni tomu ale zuby nehty věří a odmítají si připustit, že by to bylo normální.

Znáte Julii Smejkalovou? Nyní se dostala do poslanecké sněmovny jako nejmladší žena a politička. A já jí to přeju. Věřím totiž, že se ponoří i do témat, které by mohly oslovit i nás. Ať už je to duševní zdraví nebo školství. Má k nám totiž blíž než často velmi staří politici.

Ovšem se kolem ní vytvořilo takové drama, že už mi chybí jen popcorn. Vídám názory typu: „Nic nedokázala, nic neumí, sotva dososala matce mlíko. Co dělá ve sněmovně?“

A já se ptám, proč jí tu možnost nedat?

NO TY TRUBKO BLBÁ, PÁČ NEMÁ ZKUSENOSTI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! A já se opět ptám, proč jí tu možnost nedat? Jestli selže, volby jsou zatím pořád za čtyři roky. Navíc si to sama zkusí a uvidí se...

Internetově negramotní versus trollí farmy

Na internetu funguje už dlouho jedno pravidlo... Důvěřuj, ale prověřuj. Pokud nenajdu alespoň tři články a jiné důvěryhodné zdroje shodující se na nějaké informaci, nevěřím té informaci stoprocentně. Nechám si ji někde pro sebe a pracuji s ní jako s něčím, co se teprve ukáže.

Ovšem jsou mezi námi lidi, kteří moc rádi všem říkají, jaké jsme ovečky, věříme všemu, co nám zlá ČT a novináři podstrkávají, přitom oni sami věří často těm nejtupejším internetovým webům a článkům.

Petr Pavel vám zdraží máslo!!!! Nevolte

ho!!!!!!

Alena Schillerová po večerech točí pornografická videa na internet!!!!!!!!!!!!!!

Tomio Okamura oblizuje záchodovou mísu!!!!!!!!!!!!!! *šokující*

(pro jistotu zde přidávám, že jsou to smyšlená obvinění, neberte to vážně, proboha.)

Jak si můžete všimnout mých smyšlených názvů šokujících článků, všechny obsahují nějakou lež, ať už horší nebo o něco méně horší.

Co by nyní udělal chytrý internetový uživatel? Otevřel by Google, napsal tam: „Zdraží nám Pavel máslo?“ a vyjela by tam hromada článků (někdy už dokonce i nějaký AI vygenerovaný text) o tom, jaká je to chujovina.

V dnešní době díky rozjezdu umělé inteligence už občas není poznat, co je pravda a co je lež. Udělat si tzv. deepfake video, ve kterém může vystupovat jakýkoliv politik a říkat cokoli, co mu zadavatel napíše do promptu, je velmi nebezpečné. V takových případech se příliš nedivím, že tomu ty lidi naletí. Ono opravdu už není tak jednoduché poznat, co je pravda a co je lež.

Často je to velmi sofistikovaný útok. Kvůli válce na Ukrajině se ruské trollí farmy snaží docílit rozdělení společnosti. Ať už je to v jakékoliv zemi a jakýmkoliv způsobem. Jsou k tomu využívány falešné profily na sociálních sítích, umělá inteligence, falešné zprávy a hlavně propaganda.

Je často až neuvěřitelné, kolik lidí si po zhlédnutí jednoho falešného videa myslí, že je to pravda. Mladí na to nenalétávají tolik, ale z nějakého důvodu u starších lidí je prostě zažité to, že cokoli co vidím, je pravda... To bohužel neplatilo pořádě nikdy.

Ponaučení na závěr? Google ti vždycky najde odpověď a, domovní bratře, nebuď jouda, vem ten chytřej křáp do ruky a najdi si informace. V dnešní době internetové ti to zabere maximálně deset minut, pokud nemáš ruce. Pokud používáš dva prsty na klávesnici, tak počítej pět minut.

Poslední mé posláním je, že čím hůř internetová stránka vypadá, tím víc to bude fake. Čím hloupěji zní text, tím větší NE to je. A čím víc plechovej hlas na videu, tím víc robot...

Lidi, kteří naletěli až příliš hloupému populismu

HOŠÍ A DĚVČATA, BUDOU DOKTOŘI A NEBUDETE MUSET ČEKAT DVĚ HODINY, NEŽ VÁS VEZMOU DO ORDINACE.

DŮCHODY? ALE JISTĚ, BUDETE DOSTÁVAT VŠICHNI 100 000 MĚSÍČNĚ! DANĚ? BUDOU ÚPLNĚ MINIMÁLNÍ, TAK MALÉ, ŽE TO NIKDO ANI NEPOCÍTÍ.

HYPOTÉKY BUDOU LEPŠÍ!!

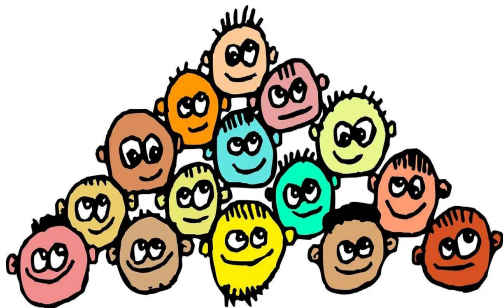
BUDEME STAVĚT BYTY, LEVNÉ A PRO KAŽDÉHO!!!!

Na tato prázdná hesla mám jednoduchou, takovou plytkou otázku...Jak?

Bratři a sestry slovanské krve, západoslovanského jazyka, obyvatelé České republiky, když něco zní až *příliš* dobře, většinou to nebude splnitelné.

Je velmi jednoduché naslibovat v předvolební kampani i ty nejnesmyslnější blbosti, ale splnit je se poté stává nemožné.

Já bych tu teď mohla naslibovat taky spoustu věcí z prostředí, ve kterém se pohybuji - a tím je samozřejmě škola. Dám si tu takový vtipný příkládek. Stanu se teď na chvíli populistou jako ředitelka střední školy...

- 1) Děcka ve škole budou mít: chutné svačiny a obědy zcela zdarma
- 1) herní oddělení pro mimoškolní aktivity
- 2) vybavené učebny drahými věcmi a lavicemi
- 3) úlevy z maturit (uděláme jim to jednoduché)
- 4) škola maximálně na pět hodin
- 5) VŠECHNY učebnice zadarmo
- 6) minimálně třicet psychologů na škole ve speciálním oddělení

Zní to všechno sice moc pěkně, jenže kde na to vezmu lidi a peníze? Nejde to vše trochu v rozporu se vším?

A to je právě to, co často lidem, kteří skočí na tenhle laciný populismus, absolutně nedochází... A pak se často díví, když se nic z toho nestane...

(„Boženko, dyť já mám ten důchod o 2 koruny víc než za Nutelláka Fyjali. Máme se dobře, vid’?“)

Pokrytectví názorů

Na Instagramu nacházím lidi, kteří jsou opravdu často mimo. Mají velmi prapodivně naservírované názory, které jsou často zakořeněny takovými příspěvky typu „jedna paní povídala“.

Zvláštní mi ale přijde, že spousta z nich dokáže kritizovat jednu politickou stranu či politiku za něco, co by ale u svých oblíbenců nikdy nekritizovali. Neříkám, že se mi nikdy nestal tento tzv. „efekt svatozáře“. Když jsem se o politiku začala zajímat, nejspíš jsem se do této spirály taky dostala. Jenže později v životě obyčejnému občanu musí dojít, že nikdo není dokonalý a nejspíš ani svatý.

Přeci jen proto se pořád říká, že si jen volíme menší zlo.

Zpátky k pokrytectví. Dokázala jsem se s takovými jedinci hádat hodiny, ale za boha je nelze nějak slušně přeargumentovat. A ani jsem se je nesnažila nutně přesvědčit, že můj politický názor je ten správný, jen jsem chtěla poukázat na tato pokrytectví, že u jednoho to budeme tolerovat a u druhých ne.

V politice převažují hlavně dojmy z člověka. Kdo má lepší „image“ a reputaci, tím radši ho volí. A je jedno, jestli někde po nocích vraždí štěňátka. Kdyby se to zjistilo, pokrytci by stejně zobali výmluvy z rukou svých oblíbenců. Nedej ale bože, aby to udělal někdo z jejich politických protivníků...

Drahý čtenáři, pokud jsi toto dočetl, děkuji ti. Politika je nesnadné téma, ale já se zde spíše zaměřuji na jedince, kteří jsou inteligenčně trochu chudší. Jak se říká, prázdné sudy nejvíc duní. A něco na tom je. Dlouho jsem žila v mylné domněnce, že většina republiky jsou úplní tupci, ale sociální síť realitu velmi zkresluje.

Závěrem této práce bych ráda jen zmínila, že jít volit se vyplatí. Nikdy nebudeme mít perfektní vládu, ale bez chyb prostě nic není. Zároveň se ale vyplatí říct, že by člověk měl hlavně v oblasti politiky hledat a hledat informace, protože politika je s prominutím často velká žumpa plná exkrementů. Lži, dezinformace a cílené rozdělování společnosti je bohužel momentální taktika velké části politiků.

Ale i v hromadě výkalů můžete najít poklad...Můžete...hehehe

Markéta Štěříková

Vysněný pes

„Jsem tak šťastný. Málem jsem se na své desáté narozeniny rozbrečel. Dostal jsem ten nejnejlepší dárek, který by mohl existovat. Už jsem si to přál dost dlouho a konečně se mi splnilo mé přání. Každý rok jsem prosil maminku, aby mi koupila štěně. Ale pokaždé to odmítla. Vysvětlila mi, že jsem ještě malý a nezodpovědný. A ona se nechce psa starat za mě. Což ale není pravda. Jsem už velký a pečlivý kluk.“

A tak jsem konečně k narozkám dostal svého vysněného pejska. Pojmenoval jsem ho Kňuflík. Je to koule srsti. Má tmavé oči, které září zvědavostí. Ocas se neustále vrtí radostí. Je velice aktivní a rád si se mnou hraje.

Když mi maminka brzy ráno přinesla kartónovou krabici se štěnětem, tak měla na tváři obrovský úsměv. Ale hned mě varovala. Jestliže se o něho nebudu starat a nechám to na ní, tak Kňufíka prodá. A já jsem ji ujišťoval, a že se nemusí obávat. Nenechám si přece prodat mého dlouho vysněného psa. Ani náhodou...

Takže nyní máme čtyři členy rodiny.

Linda Phi

Co přeji sobě, svým blízkým i celé zemi do roku 2026

Do nového roku si přeju hlavně dostatek spánku a taky trochu odpočinku. Poslední dobou jsem ho kvůli neustálému proudu písemek a různých testů měla fakt málo, a dost mě to štvalo.

Totéž přeju i všem ostatním studentům, protože určitě ví, o čem mluvím a trpí stejně jako já. Vlastně to přeju asi všem. Protože mít dostatek volna a umět si oddechnout je asi stejně důležité, jako třeba pravidelně jíst, a nikdo by se kvůli tomu neměl cítit provinile.

Samozřejmě, že nějaký věci by se měly udělat přednostně, ale člověk musí myslet i na sebe. Proto vám všem přeju, abyste si našli čas jen tak si hodit nohy nahoru a vůbec, ale vůbec nic nedělat. Najít si chvíli, abyste se se třeba podívali na váš oblíbený seriál, přečetli si knížku, vypili čaj a nebo prostě jenom tak byli. Vždyť občas zastavit v tom rychlém běhu týdnů a dnů není vůbec na škodu.

Eliška J.

0000

Přání do nového roku – nejsem si přesně jistý co vlastně bych měl přát. Je to pro mě docela těžká otázka, protože někdy ani nevím, co si dám k obědu. Někteří lidé nad tím ani trochu nepřemýšlí. Pro někoho to je každoroční tradice, tím si vlastně ale taky nejsem jist. Mám pocit, že v poslední době spíše lidé přemýšlí nad něčím úplně jiným, ale občas je dobré všechno z hlavy vypustit a zamyslet se nad něčím takovým jako je přání do blízkého budoucna.

Hodně lidí je v poslední době nemocných. Všude ve vzduchu se prohání nějaké bakterie a viry. Doufám, že mě nic nenakazí a chtěl bych, aby se všichni ti nemocní zase brzy uzdravili, protože nemoci můžou být mnohem závažnější a jejich léčba nemusí být zrovna nejlehčí.

Hádky – taky nechápu. Proč by se měl někdo hádat nebo dokonce válčit? Víím, že někdo si s někým nějak nepohodne, ale je doopravdy je přitom potřeba se pak nenávidět, pomlouvat se za zády a být na sebe nepřijemný?

Já se snažím se co nejvíc se nehádat a vyřešit vše domluvou, i když... někdy to prostě nejde. Někteří lidé jsou hold sobečtí a budou na vás zlí, i přesto, že se jim omlouváte a snažíte se na ně být milí. Občas to už ale je k nevydržení.

Chtěl bych, aby všechny momentální hádky skončily a všichni se usmířili.

Tomáš V.

Prožili jsme období Vánoc. Časy klidu a veselí, kdy se celé rodiny scházejí u vánoční tabule. Všichni se smějí, někteří se pohádají a pár dní poté, když jsou už všechny dárky rozbaleny a pracně uschovány je tady Nový rok.

Lidé mají tendenci, si na onu noc z 31. prosince na 1. ledna něco zvláštního přát. Tak jako se pod padající hvězdou šeptem vyslovují tajná přání, nebo se při sfoukávání svíček věří ve splnění snů, tak se i tato noc stala okamžikem magickým.

Většina z nás se v této době snaží vyvěstít, co bude a doufá ve splnění pro nás krásnějšího zítřka. Někteří lidé se zamyslí nad uplynulým rokem a hledají v tom dalším jen svoje štěstí, jiní se na sebe neohlížejí. Doufají ve světový mír, v konec hladomoru, v konec neutišitelných výkřiků po celém světě. Tužby trochu nereálné, ale bezpochyby ušlechtilé.

A co bych si do nového roku přála já? Vlastně ani nevím. Celý rok mi tak nějak utekl mezi prsty, až se za ním nestíhám ohlížet. Před nedávnem byl leden 2025, a už je tu další. Mám pocit, že jsem celý rok strávila přišpendlená k učebnicím. Jistě, byly i chvíle, kdy jsem zvedla zrak a dívala se okolo sebe, ale nevím, jestli si je pamatuju všechny. Takže, kdybych se měla ohlédnout za rokem 2025 a měla říct, co bych očekávala nebo chtěla očekávat od dalšího roku, nevím jistě, jak bych odpověděla. Pořád jsou zde chvíle, které bych raději zapomněla. Chvíle, kdy nový úsvit zkrátka nebyl dobrou motivací, proč vstát.

Pokud bych si minulý rok představila jako cestu, nesčetněkrát jsem zakopla. Někdy se přede mnou ocitl veliký balvan plný smutku, jindy jsem musela přeskakovat louži sebepohrdání. Mnohokrát moje cesta vedla do svahu tak prudkého, že jsem měla chuť se obrátit a jít zpět. Mnohokrát jsem si myslela, že přes všechny ty překážky a ohyby cesty se dostat nedá a že to nemá cenu ani zkoušet. Každý z nás měl nejspíš někdy možnost to vzdát. Lhala bych, kdybych řekla, že mě tak vábivá vůně minulosti nelákala, vždyť by stačilo se jen zastavit a otočit zpět nic víc nic máj.

Jenže, co když je na té cestě ještě něco jiného? Co, když se za balvanem nachází poklad a za kopcem štěstí? Tak jak říkával náš slavný, velice moudrý a český velikán Jára Cimrman, překážku na kterou narazíš, můžeš i podlézt, ale vždycky se narovnej. Proto většina z nás došla až sem, ke konci roku 2025. Měli jsme možnost se přes - na první pohled nepřekonatelné překážky - nepouštět, ale

naštěstí jsme se nenechali vynést z míry a vcelku úspěšně jsme se dostali skrz ně. Bojovali jsme, možná i párkrát zakopli, ale jsme tady a tak jako jsme se bili tento rok, tak se budeme bít i ten další. Nakonec mi nejspíš nezbyvá nic jiného než si jen přát, abychom všichni měli dost síly a odvahy se dostat přes každou překážku v dalším roce 2026.

Ema H.

0000

V příštím roce 2026 si přeji klidný a stabilní život, ve kterém se mi bude dařit. Ve škole i mimo školu. Chtěla bych znovu najít motivaci nebo validní důvod ke studiu. Ztratila jsem tu motivaci během pekelného týdne (*týden plným testů*). A když už jsem u toho, tak si myslím, že studenti by měli dostat delší vánoční prázdniny.

Ted' se teda budu modlit a doufat, že na konci roku 2026 budu pyšná na svůj výkon. Přála bych si toho více, ale to prozatím stačí.

Věci, které jsem tady jmenovala, jsou dosažitelné, určitě kdybych se snažila a pilně se učila. Ono vlastně skoro všechno je splnitelné, jestli se budete snažit.

Moji rodiče si pravděpodobně přejí, abychom byli všichni zdraví a šťastní, abych neselhala v životě, abych se hodně snažila ve škole a abych nezlobila. To je jejich typická každoroční promluva. To mi říkají každý rok. Je to, jako by každý rodič měl připravený ten samý scénář, podle kterého svým dětem tohle říkají...

Nevím, co přesně bych měla přát celému světu, ale vsadím se, že většina lidí si přeje, aby došlo ke světovému míru. Každý z nás se musel, alespoň jednou, nad tím zamyslet, jestli to je vůbec možné. Upřímně, jsem realista. Přeju si to taky, ale myslím si, že světový mír jako společnost nikdy nedosáhneme.

Linda P.

0000

Nový rok pro mě není jen změna čísla v kalendáři. Je to hranice mezi tím, co už bylo, a tím, co teprve bude. Je to možnost zrekapitulovat minulost a říct si, že některé věci chci jinak. Že už nechci jen přežívat dny, ale skutečně je prožívat.

Pro sebe do nového roku chci hlavně klid, protože tento rok pro mě nebyl nejlepším. Chci mít vnitřní klid na duši. Přeji si být schopná zbavit se svých špatných zlovyků a přestat se trestat za své chyby. Chci mít více odvahy postavit se sama za sebe a už nikdy se nenechat lidmi okolo sebe negativně ovlivnit, manipulovat či urážet. Myslím si, že jsem na dobré cestě si tento konkrétní cíl splnit, protože jsem se už konečně naučila odstránit toxicitu ze svého života.

Pro své blízké si přeji hlavně to, aby byli v pořádku. Aby se nemuseli trápit věcmi, které nemohou ovlivnit, a aby měli kolem sebe lidi, kteří je podrží. Víím, že ne vždy umím správně projevit, jak moc mi na nich záleží, ale to se do nového roka pokusím změnit. Přeji si pro ně ten stejný klid na duši, který chci já. Ten je ze všeho nejdůležitější. Když ho člověk nemá, tak má pocit, že se vše okolo něj bortí.

Pro Františkovy Lázně si přeji, aby neztratily svůj charakter. Aby zůstaly místem, kde jsou krásné i špatné vzpomínky z dětství, příběhy prvních lásek i zlomených srdcí. Aby stále žily jako město z našich příběhů o lásce, starostech i obětech. Přála bych si, aby se o něj lidé starali nejen tehdy, když jim něco chybí, ale i tehdy, když mohou něco dát.

Pro Českou republiku si přeji, aby se na sebe lidé nebyli krutí. Zdá se mi, že jsme si zvykli soudit se navzájem rychleji, než se snažíme se vzájemně pochopit. Přála bych si společnost, kde se lidé nemusí bát mluvit o svých pocitech, kde se slabost nezesměšňuje a kde empatie není považována za naivitu.

Vím, že nový rok nemůže všechno změnit sám od sebe, a proto doufám, že v mém okolí nadále zůstanou lidé, kteří mi s těmito malými změnami budou ochotní pomoci.

Tereza Š.

0000

Vážení čtenáři. Chci vám popřát všechno nejlepší do nového roku. Hodně zdraví, štěstí, lásky a taky peněz. Sobě přeju, abych se dostal na mou vysněnou školu, abych jedl víc zdravě a abych se víc soustředil na všechny věci. Ať už na učení, tak na přípravu na přijímačky, trávení času s rodinou, i s přáteli. Svě rodině přeju, aby měli klidný rok, bez starostí a žít s klidem. A obecně všem přeju i vám čtenářům, aby jste si užívali život, nestresovali se kravinami. Žijeme jen jednou, tak si pojd'te ten život užít. Nešířte pomluvy, nedělejte ze sebe něco, co nejste, nepřetvařujte se. Karma si vás jednou najde a to snad nechcete. Mějte rádi kolem sebe, protože nikdo nebude na tomhle světě navždy a to si pamatujte. Takže si tenhle rok 2026 užijte na plný pecky!

Daniel V.

